

den, blindt at give sig hen til den Mand, de elskede, og som fik dem til at tro paa sin Kærlighed, for derpaa at forlade dem og lade dem ene om Skammen, ja — og om Forsørgelsespligterne. For selv om Faderen ikke unddrager sig dem ved at rømme bort, hvad der desværre hører til Dagens Orden, saa er det Alimentationsbidrag, han idømmes, saa lavt, at Barnets Underhold dog i første Instans paahviler hende.

Der gives ganske vist daarlige og letsindige Kvinder, som kun lever for Øjeblikkets Nydelse, uden Følelse af Ansvar, og hos hvem Moderkærligheden aldrig slaar Rod. Men der gives langt flere, hos hvem netop det bedste og dybeste kommer frem ved det, at de bliver Moder. De nægter sig hellere selv det nødvendigeste, end de taaler at se deres Barn lide Nød. „Det skal ikke undgælde for, hvad jeg har gjort“, har jeg hørt mere end en yttre. Lad os ikke dømme dem, ikke farisæisk skyde Tanken om dem bort med de Ord: de kan takke sig selv for, at de er kommet i Ulykke! Hvem af os véd, hvor mange medvirkende Faktorer, der har spillet en Rolle her?

Alle vi, der er faldet i gode Hænder, hvis Kærlighed ikke er blevet misbrugt, og som har faaet Lov til med et lykkeligt Smil at møde vore Børns aabne, glade Blik, burde vi ikke være saa fyldt med Taknemmelighed, at vi med Glæde afbetalte lidt at vor store Gæld ved at række vore ulykkelige Medsøstre en hjælpende Haand? Derved tager vi jo ikke Ansaret fra deres Skuldre, opmuntre dem jo ikke til Letsind, fordi vi letter det første, svære Aar for dem.

Det er saa forfærdelig tungt at skulle vise dem bort naar de med Taarer i Øjnene og et haabløst, fortvivlet Udtryk, som man aldrig glemmer, har man først en Gang set det, lægger deres sørgelige Livsskæbne blot.

Tilgangen er som sagt meget stor, og vi trænger haardt til Understøttelse; derfor retter jeg en varm Bøn til alle dem, som Livet har taget lempeligt paa, om at støtte os med Bidrag, store eller smaa, alt som hver evner det, helst ved at melde sig ind i vor Forening. Medlemsbidraget er mindst 2 Kr. aarlig. Jeg modtager med den inderligste Glæde hvert Tilsagn om Hjælp.

Thyra Marstrand.

Falkonergaardsvej 15. København.

Amerikanske Kvinders nationale Stemmerets Forening.

(Fortsat fra Nr. 16).

En af Talerne ved Torsdag Aften Mødet var den kvindelige Præst *Anna H. Shaw*. Hun gav en Oversigt over, hvad der er naaet i de 57 Aar, som er gaaet, siden Kampen for Kvinders Valgret begyndte. Hun sagde blandt andet: „Der er altid Sandsynlighed for, at den Kvindetype, der passede fuldt ud under Forhold, der nu er forældede eller forsvundne, ikke mere gør Fyldest under nuværende og andre Forhold. Nutidskvinden maa søge at erhverve sig de Egenskaber, der gør hende i Stand til netop at løse de Opgaver, der sættes Nutidens, det 20de Aarhundredes Kvinde. . . . Det nytter ikke at strides om, hvorvidt Kvinder har Tilbøjelighed til at dømme retfærdigt eller partisk, heller ikke om en Politiker kan være fuldt ud hæderlig som Politiker eller ej, saalidt som om, hvorvidt Kvinder i gamle Dage var tilfredse eller utilfredse med deres Stilling i Samfundet.

Alle disse Betragtninger betyder intet, naar Taleren er om Kvindens Ret til fuldstændig Ligestillethed med Manden under en repræsentativ Regering. Spørgsmaalet er: gør Frihed Mennesker retfærdigere? Udvikler den Karakteren? Hjælper den os til at danne os et rigtigere, videre, dybere Syn paa Livet? Tjener det Ansvar, der følger med Stemmeretten til at fremme Selvbeherskelse, Selvgættelse og en større Retfærdighed i Forholdet til vore Medmennesker?“

Den følgende Søndag var adskillige af Kvindsagens Forkæmpere opfordret til at tale i Kirkerne i Portland. I Congregational Church talte den kvindelige Præst *Elinor Gordon* om „Fred“; Miss *Susan Anthony*, Mrs. *Perkins Gilman*, Pastor *Antoinette Brown Blackwell* og flere andre talte for store Forsamlinger forskellige andre Steder.

Om Mandagen afsluttedes Mødet. Blandt andre Resolutioner vedtoges ogsaa følgende: „Da Kvindernes økonomiske Uafhængighed i høj Grad vilde hjælpe dem til at erhverve Frihed, opfordrer Forsamlingen Landets tænkende Kvinder til at studere de forhaandenværende økonomiske Spørgsmaal“.

Som Mødested for næste Aar vedtoges Baltimore.

Amerika.

Stanford juridiske Undervisningsanstalt tæller en Indianerkvinde mellem sine Elever. Hendes Navn er *Laura Cornelius*, hun har været Lærerinde i Sherman-Indianerskole i Riverside. Hun studerer Jura for at kunne gøre sig til en Talsmand for sit Folks Rettigheder under den hvide Mands Herredømme.